

og det store, lidt vildtvoksende Skæg gjorde ham ældre af Udseende, end han var.

„Har her været nogen?“ spurgte han, da han var kommen til Sæde i Spisestuen og — uden at tænke paa, hvad han spiste — havde sat de første, forsvarlige Mundfulde tillivs.

„Nej, vi har været ganske ene,“ svarede Inger; hun havde taget Plads ved Bordet med et Strikketøj for at underholde ham.

„Var der noget med Posten?“

„Nej, kun Avisen.“

„Der er vel ikke noget Nyt i den?“

„Jeg veed det saamænd ikke. Jeg har ikke læst den.“

Der blev et lille Ophold.

„Læste du heller ikke Avisen igaar?“ spurgte han ligesom tøvende.

„Igaar? Det tror jeg ikke. Var der noget i den?“

„Naa — næ — der var bare igen et Referat af Forhandlingerne paa det Ingeniørmøde i Aarhus.“

„Du burde vist have været med til det Møde, Per. Det interesserer dig dog.“

„Hvad skulde jeg der? Jeg kender ingen af de Folk . . . Desuden er jeg jo heller ikke Ingeniør.“

„Kommer der da ikke ogsaa Landmaalere?“

„Det tror jeg ikke.“

„Men du er dog optaget af, hvad de forhandler.“

„Aa ja — engang imellem.“

„Hvad stod der da i det Referat, du taler om?“

„Det var bare en Forhandling om et vestjysk Kanal- og Frihavnsprojekt med Hjertingbugten som Basis. Det er det, som rundt om i Aviserne gaar under Navn af det Steinerske Projekt. Forresten er det — som du maaske husker — den samme Ide, jeg selv engang har haft.“